

ffjellige Ministre om at faa dette Forhold ændret. Det er imidlertid ikke lykkedes os — vi have ikke noget saa godt Øre hos Ministeriet. Det har derfor undret mig, at det nu er kommet. Jeg ser imidlertid nok, hvorfor det er kommet, idet nemlig den ærede Minister udtalte sig i Landstthinget ved Forelæggelsen af det Lovforslag, vi i Dag have til Behandling i Anledning af, at i Fjor den 4de Landstthingsmand for 1ste Kreds (Magen) tillod sig at gjøre sig til Tolk for de Ansøuelser, der have været fremførte her i forskjellige Aar. Der blev da fra Ministerbordet strax svaret, at man var enig i Principet. Handlingen fulgte paa Ordene, og i Aar kan det samme Medlem sige, at nu er han glad og fornøiet, nu er de komne med. Det kan ikke negtes, sagde han, at Jernbanebestyrelsen aabenbart tidligere ikke synes at have havt det rette Begreb om Indfødsrettens Betydning paa dette Punkt. Det er ganske sikkert sande og træffende Ord, men det er dog for os i Folkethinget i Grunden lidt sørgeligt at skulle se dette, idet vi have sagt de samme Ord saa mange Gange, men ikke have kunnet faae Drenghyd for dem. — Gruunden, hvorfor jeg egentlig har bedt om Ordet, er, fordi jeg vil omtale et særligt Punkt. Det har ganske vist stillet sig tvivlsomt for mig, om det kunde nytte, at jeg bragte det frem, det synes, at det, vi her paatale, ikke høres, at det maa komme ad anden Vej; men paa den anden Side har jeg ment, at jeg burde gjøre det, da jeg er bleven opmærksom derpaa i Sommer, og Forholdet er saa grelt, at jeg ikke kan se rettere, end at Ministeren, selv om det kommer herfra, vil finde sig besøiet til ogsaa at tage Hensyn til det. Da Ministeren skulde til at udføre det Løfte, han havde givet den nævnte Landstthingsmand, lod han Jernbanebestyrelsen sende skriftlige Dplysninger til de paagældende Betjente om, hvad der fordrødes for at faae Indfødsret, og disse Dplysninger vare ganske naturlig affattede i Henshold til det sidste af de mange Cirkulærer, som gjentagne Gange ere udstedte af Ministeriet efter Opfordring af Udvalget, det sidste af dem er af 22de Mai 1885. Saa indtraf imidlertid den Mærkelighed, at der staaar indtrykkelig i disse Skrivelser, at Ansøgningerne skal stiles til Kongen og skrives paa stemplet Papis; fra selve Ministeriet er

der udgaaet en saadan Opfordring til omtrent 70 Betjente, og det er sikkert nok efterkommet for de flestes Vedkommende. Jeg blev opmærksom derpaa, fordi en nær Nabo af mig i min Kreds var blandt dem, der faldt ind under Opfordringen, og da han bad mig om at hjælpe sig, saa skrev jeg Ansøgningen paa ustemplet Papis og stileden den til Indenrigsministeriet, som der staaar i Cirkulæret, at der skal gjøres. Det hedder nemlig i Cirkulæret: „I Forbindelse hermed — nemlig med de Dplysninger der skal medfølge — anmodes Magistraten og de Herrer Amtmænd om, hver for sit Vedkommende, paa hensigtsmæssigste Maade at søge bragt til almindelig Kundskab, at Ansøgningerne, der kunne skrives paa ustemplet Papis og ere at stiles til Indenrigsministeriet, i Almindelighed bør være affattede“ o. s. v. Det er efter lange Forhandlinger med forskjellige Ministre, at man er naaet saa vidt, at dette er indført i Ministeriets Cirkulærer, men ikke desmindre sender Ministeriet Cirkulærer til sine Embedsmænd, som indeholde det stik Modsatte. Den Gang Ansøgningen, jeg havde skrevet, gik til vedkommende Jernbanebestyrelse, kom den tilbage med Protest: Den skulde stiles til Kongen, og skulde stemples. Jeg sagde til Manden: Det er ikke værd at gjøre det og gav saa vedkommende Embedsmænd Dplysning om, hvorledes det forholdt sig, men søiede forøvrigt til, at da det selvfølgelig var Manden om at gjøre at faae Indfødsret, vilde han hellere betale de Ører og skrive Overkriften om, hvis det ikke kunde ske paa anden Maade. Efter de Dplysninger, de fik, vilde de dog sende Ansøgningen ind, og jeg har ogsaa set vedkommende Mand opført paa nærværende Lovforslag. Den ærede Minister vil vide, at man til Tider har ment, at disse Cirkulærer ikke vare nødvendige. Vi have derimod ment, at de vare nødvendige og gjorde Nytte, for at Vedkommende kunne vide, hvad de havde at gjøre for at søge Indfødsret. De ere nu udgaaede og have den Bestemmelse, som jeg har gjort opmærksom paa, og jeg vil derfor henstille til den ærede Minister, at han fremtidig sørger for, at de Opfordringer, der udgaa ikke alene fra Indenrigsministeriet, men ogsaa fra andre Ministerier, under hvilke mulig lignende Bestillingsmænd i større eller mindre Antal kunne være, blive mere i Overensstemmelse